

فلسفه زیارت اهل قبور در روزهای آخر سال / یاد مرگ در حیات تازه طبیعت

فلسفه زیارت اهل قبور در آخر سال این است که در محیط قبرستان، فکر رفتن از این جهان، سنگینی خاصی به تفکر انسان می بخشد و انسان سعی می کند گام های بعدی زندگی را دقیق تر و حساب شده تر بر دارد.

فلسفه زیارت اهل قبور در آخر سال این است که در محیط قبرستان، فکر رفتن از این جهان، سنگینی خاصی به تفکر انسان می بخشد و انسان سعی می کند گام های بعدی زندگی را دقیق تر و حساب شده تر بر دارد.

به گزارش خبرگزاری مهر، یکی از آیین های کهن پیش از نوروز یاد کردن از مردگان است که به این مناسبت به گورستان می روند و خوراک می برند و به دیگران می دهند. در روزهای پنجه، از جمله رسم ها، تهیه کردن غذا، آیینی مذهبی بوده، ابوریحان می نویسد؛ و گبرکان در این پنج روز خورش و نوشیدنی نهند روان های مردگان را وهمی گویند که جان مرده بیايد و آن غذا گیرد.

غذا پختن و بر مزار مردگان بردن در قرن چهارم، رسم بوده است؛ از خوارزم تا فارس؛ خوارزمیان پنج روز آخر اسفند و پنج روز دیگری که در پی آن است و ملحق به این ماه مانند اهالی فارس در روزهای فروردگان برای ارواح مردگان در گورستان غذا می گذارند.

یکی از صورت های بر جا مانده این رسم، در شهر و روستا به گورستان رفتن "پنج شنبه آخر سال" است، به ویژه خانواده هایی که در طول سال عضوی را از دست داده اند. رفتن به زیارتگاه ها و "زیارت اهل قبور" در پنج شنبه و نیز روز پیش از نوروز و با مداد نخستین روز سال رسمی عام است.

در این روز، خانواده ها خوراک پلو خورش، نان، حلوا و خرما بر مزار نزدیکان می گذارند و بر مزار تازه گذشتگان شمع، چراغ روشن می کنند. در برخی از شهرهای ایران، روز پیش از نوروز، خانواده های عزادار از خویشان و نزدیکان با غذا و حلوا پذیرایی می کنند و در سر مزار جمع می شوند. همچنین رسم است که ایرانیان در موقع سال تحویل به زیارت قبر امامان و امام زادگان می روند. علمای شیعه، نوروز را بسیار بزرگ دانسته و وقایع مهمی را بدان نسبت داده اند. نوروز، جشن تولد دوباره زمین و زمان و جهان و جهانیان است و آغاز شکوفایی طبیعت که آن را نمونه کوچک رستاخیز نام نهاده اند. بدین مناسبت مولانا جلال الدین فرموده است: این بهار نوز بعد از برگ ریز/ هست برهان وجود رستخیز

همچنین بسیار توصیه شده است به وادی خاموشان و مقابر و آرامگاه های در گذشتگان سر بزنیم و برای آنان خیرات کنیم. فلسفه این امر آن است که در آن محیط، فکر رفتن از این جهان، تصور سنگینی خاصی به تفکر انسان می بخشد و انسان سعی می کند گام های بعدی زندگی را دقیق تر و حساب شده تر بر دارد. همین امر، در هنگام تبادل طبیعت بر زندگی او نیز اعتدال می بخشد و در کنار سفره پیشانی سال نو می اندیشد برای هر گام و هر حرکت و هر گفت و هر طرح باید برنامه ای داشته باشد که چه می خواهد و چگونه می شاید. این امر در دین زرتشت نیز به تاکید تمام متداول بوده و در زمره همان موارد مورد قبول و امضایی اسلام به شمار می آید.

بنابراین در باورهای همه مسلمانان است که شب آدینه آخر سال یا شب چهارشنبه یا واپسین شب سال بایستی به دیدن گورستان و مردگان بروند و خیرات پیشکش و نذر داده شود همه این ها و بسیاری دیگر یاد آور آیین های مردم ایران کهن است که برای همه این روز از اهمیت ویژه ای برخوردار است.